

JET

ZRADA

RUSSELL BLAKE

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JET
ZRADA

JET

ZRADA

RUSSELL BLAKE

FANTOM Print / Mystery Press

2016

Copyright © 2012 by Russell Blake
Translation © Helena Dvořáková, 2016
Cover Image © Michael Schubert / Lucifer-Verlag, 2014
Cover Design © Jan Matoška, 2016
Czech Edition © FANTOM Print, Ostrava 2016

ISBN 978-80-7398-812-8 (ePub FANTOM Print)
ISBN 978-80-7398-813-5 (mobi FANTOM Print)
ISBN 978-80-7398-814-2 (PDF FANTOM Print)

ISBN 978-80-88096-16-0 (ePub Mystery Press)
ISBN 978-80-88096-17-7 (mobi Mystery Press)
ISBN 978-80-88096-18-4 (PDF Mystery Press)

1. KAPITOLA

Gordon dloubl do svého spícího společníka. „Doug, probuď se.“

Doug měl bradu svěšenou na hrudi a jeho špinavé zelené vojenské tričko bylo úplně propocené. Byla horká, dusná noc.

Gordon do něj znovu štouchl ramenem.

Doug se zachvěl, zvedl hlavu a pootevřel zakalené oko.

„Co?“

„Psst. Potichu,“ zasyčel Gordon. „Ať na sebe neupozorníme strážce.“

Pohnul nohama mezi rostlinami hnijícími v bahně a pak letmo pohlédl na lýtko svého přítele. Maskáčové kalhoty měl odstřížené u kolen a jeho střelná rána, omotaná špinavým obinadlem, byla plná hnisu. Červenohnědá skvrna zaschlé krve na obvaze se hemžila mravenci, kteří čile prozkoumávali kdysi bílou gázu.

Doug byl bledý. Jeho tělo bojovalo s infekcí a horečkou. To, že už dva dny neměli ani sousto a každé čtyři hodiny dostávali jen trochu vody, jim také zrovna moc neprospívalo. Džungle v horách na jihu Myanmaru byla i za těch nejpříznivějších podmínek krutá a nemilosrdná a bylo víc než jasné, že když je nezabijí jejich věznitelé, udělá to brzo sama příroda.

„Už se mi téměř podařilo uvolnit si ruce,“ zašeptal Gordon. „Při-suň se blíž, ať můžu zapracovat i na těch tvých.“

Oba muži byli na okraji mýtiny připoutáni ke kůlu zatlučenému do země a ruce měli za zády svázané provazem – poněkud primitivní, avšak účinný způsob věznění. I když ne že by kolem bylo moc

míst, kam by se dalo utéct. Zlatý trojúhelník, který se táhl od Myanmaru až k Vietnamu a zahrnoval i část Laosu a severního Thajska, byl oblastí, kde neplatily žádné zákony. Kromě několika náhodně roztroušených domorodých vesnic, jejichž obyvatelé žili v naprosté bídě, se od obzoru k obzoru táhla jen džungle a rozlehlá opiová pole.

„Jak?“ zamumlal Doug, na Gordonův vkus až příliš hlasitě.

„Zmlkni. Prostě se trochu přišoupi. A hlavně buď zticha.“

Doug udělal, co mu řekl. Přisunul se, aby Gordon dosáhl na jeho zápěstí.

Noc byla temná. Slabá měsíční záře, pronikající skrz koruny stromů, však poskytovala dost světla na to, aby odhalila ztrhané rysy Dougovy tváře. Když pohlédl doprava, dokázal Gordon rozpoznat stany hlavního tábora na mýtině a několik chatrčí z hrubě otesaného dřeva nedaleko lesa, jen kousek od jedné z nespočetných říček v horách Šanského státu, které lemovaly hranici s Laosem a Thajskem.

Ostrým kusem bambusu, který se mu podařilo odštípnout ze spodní části kůlu, začal Gordon řezat provaz. Zubaté ostří se mu zatínalo do kůže a z rukou mu tekla krev – na tom však nezáleželo. Bylo to prosté. Pokud neuprchnou, zemřou.

Tušil, že je asi jedna hodina ráno. Slunce zapadlo už nejméně před pěti hodinami. Přestože bylo Gordonovo vnímání času poněkud zkreslené, tohle dokázal podle narůstající dehydratace, hladu a měnících se povětrnostních podmínek odhadnout poměrně přesně. Nechávali je venku bez povšimnutí během pravidelně se opakujících lijákových a horský vítr, který následně osušoval jejich kůži, s sebou přinášel roje komárů. Gordon už měl z jejich štípanců úplně oteklý a zarudlý každíčký nechráněný kousek těla. A stejně tak i Doug.

O nemocech přenášených komáry, které byly pro tuto oblast typické, raději ani nepřemýšlel. Horečka dengue, malárie, žlutá zimnice,

chikungunya... stejně tak i břišní tyfus, žloutenka, mor, hemoragická horečka a spousta dalších radostí, které člověka mohli potkat z pouhého pití vody nebo při kontaktu s obyvateli džungle.

Právě teď ale měli závažnější problémy.

Gordon napínal uši, jestli z tábora nezaslechne nějaký zvuk. Všude bylo ticho. To však mohlo být jen zdání, protože mezi chýšemi a džunglí se dnem i nocí zcela neslyšně pohybovaly náhodné hlídky, tvořené dvěma až třemi muži s útočnými puškami přehozenými přes rameno. Byli to Šanové: místní domorodci, kteří znali tuhle oblast jako svoje vlastní boty. Nájemní zabijáci, placení za to, že žili jako psanci a hlídali muže, který pro ně představoval svým způsobem boha.

Byl to běloch.

Neasiat. Byl neuvěřitelně bohatý, nesmírně si chránil soukromí a svoje území ovládal jako vojenský diktátor.

Gordon jejich nepolapitelný cíl – *faranga*, který byl pod ochranou domorodců a v jehož táboře byli nyní nedobrovolnými hosty, ani nezahlédl. Z tlumených hovorů dozorců vyrozuměl, že tam nejspíš vůbec není. Takže i kdyby vše proběhlo podle plánu a podařilo se jim vplížit do tábora, aniž by je zajali, stejně by to bylo marné.

Cítil, že provaz, kterým měl Doug svázané ruce, se díky jeho úsilí s bambusem pomalu, ale jistě třepí, a dál systematicky pokračoval v řezání.

Během další hodiny Doug znovu upadl do bezvědomí. Gordon ho nechal být. Veškerou sílu, kterou teď načerpá, bude už velmi brzo potřebovat.

Temné ticho rozřízl jakýsi hluk. Ozvalo se praskání větví a na mýtinu vstoupili dva ozbrojení muži, kteří se spolu bavili v místním nářečí – dorazila noční hlídka. V táboře byl klid i během dne, muži se líně poflakovali a jediné, čemu se věnovali, bylo vaření, bezpečnostní obchůzky a hraní karet. Když tam jejich patron nebyl, neby-

lo koho chránit. Kdo by se asi tak chtěl postavit po zuby ozbrojené skupině mužů jen proto, aby jim zabavil stany nebo zbraně? V téhle části světa byla zbraní hromada – v místních horských vesnicích byly běžnější než boty.

Gordon přimhouřenýma očima sledoval, jak nově příchozí zamířili k malému ohni, kde seděl další muž s kalašnikovem na klíně. Oba mu shodně pokynuli, aby jim podal svoji láhev. Nejdřív tak trochu protestoval, ale potom se zasmál a vydal jim ji. Vytáhli cigarety, pak i nezbytné karty a promíchali je. Tím byly přípravy na další noční přerodělování bohatství ukončeny.

Až se cíl vrátí, bude podobné lajdáctví tabu. Nakonec oba četli jeho dokumentaci. Bylo velké štěstí, že se Gordonovi podařilo uvolnit provaz právě v noci, kdy byla ochranka tak laxní. To by mohla být výhoda, díky níž si třeba nakonec zachrání život.

I když Dougovy vyhlídky nebyly moc dobré.

Střela sice minula kost, ale do rány se muinfekce, což ho bude výrazně limitovat v tom, jak velký kus cesty bude schopen urazit. Gordon zvažoval, že by se vypařil bez něho, neměl na to však srdce. Dobře věděl, že kdyby utrpěl zranění on, Doug by s ním zůstal. Po všem, čím spolu prošli, bylo tohle to nejmenší, co mohl pro Douga udělat.

Což však neznamenalo, že by jeho šance byly nějak zvláště příznivé.

Gordon doufal, že když budou strážci pokračovat v pití, mohli by se s Dougem za hodinu pohnout z místa a zmizet v džungli. Ale co pak? Byli celé dny vzdáleni od čehokoli, co by aspoň trochu připomínalo civilizaci. A tohle nebyla jediná ozbrojená skupina v regionu. Pašeráci drog, gangsteři, obchodníci s bílým masem, pytláci: na podobné existence mohli v zemi nikoho, kterou představoval Trojúhelník, narazit doslova na každém kroku. A bylo jisté, že kdokoliv z nich je bez sebemenšího zaváhání zabije.

No, nebyl to zrovna ten nejlepší scénář. Ani tím se však nebudou muset vzrušovat, pokud se Gordonovi nepodaří uvolnit ruce.

O dvacet minut později konečně ucítil, jak se i poslední kousek lana s tichým lupnutím oddělil. Znovu štouchl do Douga.

„Hej. Jsi volný. Teď ty. Přeřízni stejným způsobem zbývající kus mého provazu.“

Doug sebou trhl a nechápavě na Gordona pohlédl.

Možná přece jen byla chyba čekat. Byl mimo. Blouznění vyvolané infekcí už příliš pokročilo.

„Dougu, popadni ten kus bambusu. Ruce nech za zády a nedělej žádné prudké pohyby. Řež, dokud nebudu volný.“

Doug se probral a vrátil zpět do reality. Gordon ucítil, jak jeho prsty sevřely bambusový úlomek.

Po chvíli se jeho pouta konečně oddělila. Odtrhl od sebe zápěstí. Do strnulých rukou mu zase začala pořádně proudit krev a poněkud nepříjemným způsobem se mu do nich opět vrátil cit. Chvíli pozoroval ozbrojence. Právě dorazili láhev, mastili karty a jako obvykle bez uzardění švindlovali. Jejich tichou noční hlídku přerušovalo jen občasné řhnutí či suchý kašel. Strážci od nich byli vzdáleni asi šedesát pět metrů a Gordon doufal, že když se jim podaří doplazit se do houští, bude trvat celé hodiny, než si vůbec někdo všimne, že zmizeli. Od západu slunce je nikdo nekontroloval a podle průběhu posledních dvou nocí předpokládal, že dřív než za rozbřesku se na ně nikdo ani podívat nepřijde.

„Dougu, poslouvej,“ zašeptal Gordon. „Proklouzneme kolem tamhletoho trsu rostlin a pak práskneme do bot. Zvládneš to?“

Když teď měl volné ruce a byla tady šance uniknout, vypadal Doug zase trochu čilejší.

„Myslím, že ano. Jak to uděláme?“

„Půjdu první. Je tady málo světla, takže pokud neuděláme nějakou hloupost, nemůžou si nás všimnout. Jakmile budu mimo dohled, připlížíš se za mnou. Pak se vydáme z kopce dolů. Když vydržíme do svítání, dokážeme podle slunce určit směr, kterým pokračovat. Tak bychom se mohli dostat k thajským hranicím.“

Doug přikývl.

Gordon naposledy pohlédl na hlídače, opatrně se příkrčil, přetočil se na břicho a pak se začal plazit směrem ke stromům. Nikdo si ho nevšiml – neozvaly se žádné výstřely, nespustil se žádný poplach. Jakmile dorazil do houští, otočil se a vyhlížel Douga. Doufal, že neudělal fatální chybu, když se ho rozhodl vzít s sebou.

O dvě minuty později se Doug objevil vedle něj. Postavili se a Doug nejistě přenesl váhu na zraněnou nohu. V očích se mu zračila krutá bolest, snažil se ji však potlačit.

Naposledy se ohlédl k táboru a pak se ponořili do křovinatého porostu. Za doprovodu zvuků nočních tvorů se proplétali těžko prostupnou vegetací a doufali, že jim slabý měsíční svit pomůže najít nějakou cestičku.

Trmáceli se kupředu a pokračovali ve své nesnadné cestě za svobodou. Gordon podpíral Douga, který už byl z děsivé infekce, která dávala jeho tělu pořádně zabrat, hodně vyčerpaný. Nestěžoval si však a vlekl se dál. Gordonovu ruku svírala palčivá bolest v místě, které se zanítilo poté, co mu dozorcí surově vyřízli implantovaný sledovací čip. Zůstala mu tam hluboká otevřená rána. Jak strašně musel trpět Doug, to si mohl jen domýšlet.

Klestili si cestu houštím a spleť popínavých rostlin, až došli k potoku, který se vinul dolů od tábora. Podél jeho břehů vedla zvířecí stezka. Ta jim umožnila zrychlit tempo.

„Krucí. Ach bože...“ vykřikl Doug, když si v rozryté brázdě podvrtl kotník a ještě víc si rozdrásal těžce poraněný lýtkový sval. Do očí mu vyhrkly slzy.

„Dáme si chvíli pauzu a propláchneme ten obvaz. Voda ti pomůže a budeš se cítit lépe,“ řekl Gordon, zatímco Doug klesl k zemi a chytil se za nohu.

Když Gordon odvíjel gázu, Doug jen s obtížemi lapal po dechu a chroptěl.

Byl to nesnesitelný zápach. Jako hnijící maso. Nahoru podél žil se táhlo nepěkné zbarvení a z rány prosakovala krev smíšená s hnisem. Gordon poranění opatrně omyl. Hmyz, který se v něm zabydlel, raději nekomentoval. Voda ho odplavila, avšak Gordon si nic nenalhával. Pokud Doug přežije, nejspíš o tu nohu přijde. Le-daže by se jim snad podařilo dostat včas k nějakým zázračným antibiotikům.

„Jak to vypadá? Bolí to jako s...“

Gordon pootočil hlavu na stranu a zvedl prst ke rtům.

„Co se děje?“

„Psst,“ zašeptal Gordon a nastražil uši. „Zatraceně. Musíme se pohnout. Hned. Ukaž, dodělám to. Nemáme času nazbyt.“

Gordon vyždímal obvaz a rychle ho ovinul kolem rány – kulka sice prošla čistě lýtkovým svalem, následná infekce ale napáchala nesmírné škody.

Doug se na něj znepokojeně podíval. „Co jsi zaslechl?“

„Psa.“

S obtížemi se postavili na nohy a vstoupili do potoka. Doufali, že tím zahladí stopy – i když Gordon se obával, že zápach, který se li-nul z Dougovy rány, bude představovat nesmazatelnou pachovou stopu.

Neměli tušení, jak se jejich věznitelé dostali ke psovi. Pravděpo-dobně v některé z okolních vesnic. Za pár dolarů tam bylo možné koupit cokoli, dokonce i ve tři hodiny ráno. Štěstí je právě opustilo.

Po obloze se honily mraky a náhle, bez varování, se spustil prudký liják. Oba muže zmáčel a jejich cesta byla v tu chvíli ještě temnější než dřív. Před průtrží mračen se nebylo kam ukrýt. To, že promoknou na kost, bylo ale tak jako tak jejich nejmenším problémem.

Doug několikrát klopytl a zařval bolestí. Znovu si natáhl už tak dost rozdrásaný sval a tentokrát to vypadalo, že nebude schopen po-kračovat dál.

„Nech mě tady,“ procedil skrz zaťaté zuby.

„Ani náhodou. No tak. Seber se.“

„Já... nezvládnou to. Je to strašně...“

Dávka vypálená z pušky rozervalo Dougovo tělo a kulky prosvištěly kolem Gordona, který se instinktivně vrhl na zem. Doug se zkroutil, složil se vedle něj, zachrčel, naposledy vydechl a pak zůstal nehybně ležet. Hluk, který vydávali muži a zvíře deroucí se džunglí jen několik set metrů odtud, mluvil jasně: Gordonův čas vypršel. Přemítal, jestli se s ním potáhnou zpátky, nebo na místě ukončí jeho utrpení kulkou do hlavy.

Děšť znovu nabral na síle a na Gordona začaly dopadat velké kapky. Využil dočasného krytí, které mu to nabízelo, a snažil se prodrat vpřed a navýšit vzdálenost, jež ho oddělovala od pronásledovatelů. Jeho boty s dusotem narážely na kamenité koryto, přívaly vody kolem něj však vše spolehlivě přehlušovaly. Gordonovou jedinou nadějí teď bylo, že nikdo z nich nemá brýle na noční vidění. Nebo ještě hůř – infračervený zaměřovač. Pokud ano, byl už prakticky mrtvý.

Držel se potoka, dokud nedorazil k místu, kde rozbourená voda přecházela ve vířící pěnu. Přívaly deště proměnily potok v bystrinu plnou peřejí. Opatrně našlápl na vyčnívající kameny a začal postupně přeskakovat z jednoho na druhý. Doufal, že se mu podaří dostat na protější břeh a že liják jeho únik zakryje.

Na třetím kameni mu podklouzla noha. Ztratil rovnováhu a ucítil, že padá. Dezorientovaný tvrdě dopadl do vody a síla nárazu mu vyrazila dech. Zatřásl hlavou, aby se vzpamatoval. Přitom si všiml teplého pramínku, který mu stékal po krku. Zvedl ruku a sáhl si na týl. Když ji odtáhl, spatřil krvavou šmouhu.

Rozhlédl se kolem, vydrápal se na nohy a pak se rozeběhl podél břehu stále se rozšiřujícího potoka. Přitom napíнал sluch, zda nezaslechne pronásledovatele. Tlumený psí štěkot mu zodpověděl vše,

co potřeboval vědět. Bylo třeba od nich zvýšit odstup, dokud to bylo možné. Až přestane pršet, bude na ráně. Všichni strážci byli místní, najatí z nedalekých osad, a Gordon vůbec nepochyboval o tom, že mnozí z nich fungovali jako průvodci po pašeráckých stezkách, kterými byly okolní hory protkány. Jeho jedinou výhodou teď byl drobný náskok a temná noc. Jakmile přijde ráno – pokud tedy vůbec tak dlouho vydrží –, bude z něj mrtvý muž. Ledaže by se mu podařilo dostat přes hranice do Thajaska do relativní civilizace.

Ironií bylo, že si dobře uvědomoval, co to znamená být kořistí. Tohle byla mise „najdi a znič“ a cíl, přestože stále unikal, byl relativně bezproblémový. Gordon už dříve úspěšně provedl podobné operace v Afghánistánu, na Balkáně a na Středním východě. On byl predátorem. Tohle se nemělo stát.

Stále ho pronásledoval hluk mužů, kteří si razili cestu mezi stromy. Nyní však už z větší dálky.

Možná byl jeho manévr úspěšný. Ale i kdyby... teď se musí co nejdříve dostat pryč od potoka. Svému účelu už posloužil. Avšak držet se ho bylo až příliš snadné.

Napravo zahlédl stěží viditelnou pěšinu, která se vinula směrem od vody. Chvilíčku zaváhal a pak se překotně rozeběhl po stezce dolů. Ze ztráty krve se mu točila hlava, přesto se snažil přimět k co nejvyšší rychlosti. Brzy bude muset zastavit a pokusit se s krví vytékající z rány něco udělat, aby ozbrojencům příliš neusnadňoval práci.

Džunglí za ním se rozléhaly výkřiky. Bylo to však dostatečně daleko na to, aby jiskřička naděje stále ještě žila. Pokud pes ztratil u potoka pachovou stopu, pak byli pronásledovatelé stejně slepí jako on. A tohle byla rozlehlá oblast.

Stezka se zúžila a pnoucí se rostliny drásaly Gordonovi kůži. Dal by v tu chvíli všechno za mačetu a pušku M4. Mačeta by stačila – i s tou by s amatéry, kteří mu byli na stopě, udělal krátký proces.

V dálce se ozvaly výstřely. Neprovázelo je však lámání a drcení vegetace. Ozbrojenci stříleli po přeludech.

Na jednom ze stromů zaznamenal pohyb a zarazil se. Spatřil upřený pohled svítících očí. Zamžoural v šeru a pak sebou leknutím trhl. Na větvi se krčil levhart skvrnitý – šelma schopná skolit jelena.

Velká kočka s prskáním sledovala, jak se opatrně sune pryč. Udržoval přitom oční kontakt, aby si snad šelma nemyslela, že se jí bojí. Gordon dobře věděl, že zvířata dokážou vycítit strach. On však teď nespádal boj s hladovým levhartem a rozhodně ho nechtěl jakkoli dráždit. Nakonec vážil alespoň třicet kilogramů, takže by mohl Gordonovi hodně ublížit – obzvláště teď, když byl tak oslabený. Couvl, zdálo se však, že levhart je odhodlaný ho napadnout. Zjevně cítil krev.

Dělilo je pouhých šest metrů a navzájem na sebe zírali, dokud si kočka neuvědomila, že v džungli jistě najde snazší kořist, ladně přeskočila na jinou větev, pak se postupně propracovala až k zemi a plavnými skoky zmizela v listí.

Gordon si s úlevou vydechl a dál si razil cestu pěšinou. Velice dobře si uvědomoval, že ozbrojenci jsou mu i nadále v patách. Podle zvuku posledních výstřelů odhadoval, že od něj můžou být tak čtyři sta metrů, možná i víc. Do svítání se jim ale chtěl vzdát, pokud to bude jen trochu možné, na několik kilometrů. Když pes znovu nezachytí jeho pach, mohl by to zvládnout. Jestliže tedy nevykrvácí nebo ho něco nesežere.

Seběhl z kopce a zpomalil. Pohltila ho hustá, silná vrstva přízemní mlhy, která jako závoj zahalovala údolí. Měl zhruba představu o tom, kde se nachází, nicméně poté, co byli s Dougem přesunuti z místa, kde je zajali, to byla představa vskutku jen přibližná. Příruční GPS by teď rozhodně přišla vhod.

Z kopce zazněly výkřiky a po nich i štěkání. V tu chvíli Gordon věděl vše podstatné. Pes znovu zavětril pach krve a vedl pronásledovatele

přímo k němu. Štěkot psa se zdál každou minutou hlasitější. Gordon se nenechal odradit. Zatař zuby, zabral a znovu zrychlil tempo.

Klopýtl o jednu z plazivých rostlin, sletěl na zem a už se kutálel ze svahu. S neustále se zvyšující rychlostí se řítit dolů z kluzkého, rozbahněného kopce. Oběma rukama se snažil pád zpomalit, ale bylo to k ničemu. Zemská přitažlivost ho měla v moci a povrch rozmáčený deštěm připomínal kluziště.

Pak jeho pád náhle zastavil prudký náraz do kmene stromu. Zadunělo to a Gordon měl pocit, jako by mu v hrudi něco křuplo. Vytušil, že to bude zlomené žebro. Možná dvě. Jednoduchý úkol se nyní proměnil v tvrdou zkoušku a Gordon začínal pochybovat, že z ní vyvázne živý. Z hlavy mu pořád tekla krev a ruce měl úplně rozdrásané. Jedinou dobrou zprávou bylo, že o podobný – nejméně sto metrů dlouhý – sešup ze srázu se žádný z jeho pronásledovatelů, jestliže to má v hlavě v pořádku, pokoušet nebude. Takže pokud se mu podaří najít další pěšinu a jakžtakž udržet rychlost, mohl by mít šanci.

Přestože si připadal, jako by měl za sebou deset kol v ringu s medvědem, donutil se vstát. Sípavě dýchal a při každém nádechu mu hrudí projela bodavá bolest. Pořád se ale zdálo, že by to mohl zvládnout.

Rozrazil rameny křoví. Dával přitom dobrý pozor, kam šlape, protože si uvědomoval, že kolem kromě ozbrojenců číhají i jiná nebezpečí. Levharti, sem tam tygr, barmská krajta – ti všichni lovili pod rouškou tmy. A Gordon byl zraněný a krvácel, neměl žádnou zbraň a byl vyhladovělý a vyčerpaný, což z něj činilo lákavou kořist pro cokoliv, co by se na něm rozhodlo vyzkoušet své štěstí.

A co bylo vůbec nejhorší, poprvé v kariéře selhal.

Přišel o parťáka. Byl zajat. A nezjistil nic, co by nevěděl už před začátkem téhle katastrofální operace.

Mrholení ustalo a stromy kolem vypadaly jako němí strážci, zatímco Gordon bezcílně klopýtal a snažil se najít stezku, která by mu

pomohla odpoutat se od pronásledovatelů. V okolní trávě cvrkal a bzučel hmyz a občas jeho strastiplnou cestu zpestřil nějaký šelest – to když nějaké zvíře nepozorovaně odpelášilo pryč. Podrážky bot mu ztěžkly nánosy bláta a nohy měl jako z olova. Nedostatek spánku a hlad si vybíraly daň, a síly ho pomalu opouštěly, jak se snažil z potlučeného těla vymáčkout maximum.

Právě když se Gordon dostal k malé mýtině, mraky se trochu rozezpouply a vykoul měsíc. V jeho přízračné záři zahlédl na protější straně v houštině mezeru.

Pak se nad otevřený prostor přeplazila mlha a zdánlivý přelud zahalila. Gordon se dopotácel ke stromům. Byl přesvědčený, že to nebyla jen pouhá vidina. Z dále za ním se znovu ozval štěkot, který ho donutil pohnout se kupředu.

Tam.

Jen pár metrů.

Na okamžik myslel, že ztratil rovnováhu, pak však zaslechl praskání suchých větví a zřítíl se do tmy.

Tělem mu projela omračující bolest. Příšerná, pronikavá bolest, která zachvátila celou jeho hrud', břicho i nohy.

Zastřeným zrakem hleděl na oblohu, odkud měsíc s úšklebkem sledoval tu úžasnou podívanou – Gordonovo tělo bylo nabodnuté na naostřených bambusových kůlech na dně jámy a jeho tmavá krev s děsivými odlesky prosakovala kolem smrtících kopí. Jeho mysl, v tu chvíli jakoby odtržená od těla, přemítala, zda byla past nachystána na divočáka, jelena či nějakou jinou kořist. Vědomí postupně opouštělo jeho zubožené tělo a bolest ustupovala. Jeho život spěl k nečekanému konci v bezejmenné, bohem zapomenuté, špinavé díře kdesi uprostřed džungle.

Gordona přemohl příval lítosti a vzpomínek a čas jakoby se náhle zastavil. Jeho poslední myšlenka byla, že takhle to přece nemělo skončit, že toho měl ještě tolik před sebou. Ačkoli bylo mnoho

těch, kteří zemřeli jeho rukou, zatímco on vždy jen lhostejně přihlížel, jak jejich život vyhasíná, jeho vlastní konec ho zaskočil a on konečně pochopil zmatený pohled v očích svých obětí, když přišla jejich chvíle.

Ještě jednou se mimovolně zachvěl a jeho tělo se mezi kůly napjalo. Ztuhl, svaly se mu křečovitě sevřely a pak ochably. Plíce se mu zaplnily krví, zachroptěl a naposledy vydechl. Jeho srdce vzdalo marný boj a přestalo tlouct.

2. KAPITOLA

Současnost, Omaha, Nebraska

Letiště bylo plné lidí. Všechno bylo moderní, z chromové oceli a početné restaurační řetězce nabízely předražené bagety a další lehké svačinky a kávu za šest dolarů. Prim zde zjevně hrálo hovězí a ze všech zdí, pokud zrovna nebyly vyzdobeny reklamními poutači, lákajícími zákazníky na výjimečné hamburgery nebo extra velké nápoje či zákusky, vyvaloval na kolemjdoucí oči skot.

Vzduch byl svěží a Jet se s kufrem v ruce přes parkoviště pomalu blížila k autu z půjčovny, přičemž se musela vyhýbat četným kalužím z tajícího sněhu. Rozlehlý stát Nebraska spatřila už při příletu a její první dojem z něj i z Omahy by se dal shrnout jedním slovem: placka. Zahlédla jen několik kopečků, vysokých sotva pár desítek metrů a pokrytých zemědělskou půdou. Navzdory tomu, jak bylo město veliké, v něm panovala rodinná atmosféra, jako na typickém americkém předměstí. Ze vzduchu vypadalo jako jedna obrovská zástavba rodinných domů.

Našla svůj Chevrolet, hodila kufr na zadní sedadlo, vklouzla za volant a nastartovala motor. Malý čtyřválec se roztočil, a jakmile se zahřál, začal monotónně hučet. Mezitím už Jet dorazila k výjezdu a podala obsluze potřebné papíry.

Let z Paříže byl dlouhý a navazující část cesty z Chicaga otravná, nicméně teď byla tady. Zbývala jen otázka, co dál. Měla adresu a jméno. A to bylo vše. Neměla žádný plán. Žádnou konkrétní strategii.

Snažila se něco vymyslet v letadle, ale na to, aby byla schopná dopracovat se k plánu, který by byl smysluplný a účinný, toho věděla příliš málo. Jedinou informací, kterou měla k dispozici, byla totožnost osoby, jíž byla její dcerka předána poté, co jí ji po porodu ukradli. Neměla vůbec představu o tom, co ten člověk či lidé vědí, nebo nevědí. Netušila, jakou historku jim David navykládal. Silně však pochybovala, že by jim řekl pravdu. To nikdy nebyl jeho styl. Nejspíš si mysleli, že je dítě sirotek nebo že bylo odebráno z nějakého nevyhovujícího a násilnického prostředí.

Jet svoji dcerku Hannah nikdy ani nespatriřila. Byla si jistá, že svoji dvouletou holčičku pozná, pravda ale byla taková, že by ji poznat nemusela. Od chvíle, co malá dívenka zmizela po komplikovaném porodu z nemocnice, o jejím životě Jet nevěděla vůbec nic – doktor jí tenkrát nalhal, že děťátko zemřelo během porodu.

Nevěděla dokonce ani to, jak se její dcerka jmenuje.

Neznala její nové jméno. Jméno, jež jí dali lidé, kteří byli těmi jedinými rodiči, jaké kdy poznala.

Jet do očí vyhrkly slzy, snažila se však přemoci a neplakat. Z utrpení, kterým si prošla během posledních několika dnů, byla už vyčerpaná: Smrt milovaného muže, jenž padl do rukou Grigenka, nemilosrdného vraždícího ruského oligarchy, který poslal tým zabijáků i na ni. Přestřelka na jeho jachtě. Nervy drásající útěk z Francie. Odhalení, že její dcera, kterou považovala za mrtvou, ve skutečnosti žije.

Věděla, že jí docházejí síly a že už mele z posledního, nemohla se však zastavit, dokud svoji dcerku nebude mít zpět.

A co potom?

Co dál?

Dívala se na svůj odraz ve zpětném zrcátku a prohlížela si nedávno zastřížené, na černo obarvené vlasy. Pak se zarazila při pohledu na své oči. Zračila se v nich únava. Poslední týden se na ní podepsal

a prožitý stres se už začínal projevovat, přestože to nikdo kromě ní neviděl. Potřebovala si odpočinout.

Nejdřív ale musí dostat zpátky svoji holčičku.

Jet zalovila v kabelce a vytáhla příruční GPS jednotku. Stiskla palcem tlačítko a zapnula ji. Nevelký displej zablikal. Na maličké klávesnici vyťukala prstem adresu, kterou si vryla do paměti, a pak se zahleděla na obrazovku. Podle navigace byla dvanáct kilometrů od domu a rychlý pohled na zobrazenou mapu jí prozradil, že by tam mohla dorazit během čtvrt hodiny.

Zahnula na hlavní tepnu, která směřovala k okrajové části Omahy, a hlavou se jí honily nejrůznější scénáře, co asi tak spatří, až dojede na místo, kde její dcerka strávila celé dva roky svého života. Nevěděla, co očekávat, a hrdlo měla sevřené nahromaděným napětím. Snažila se uklidnit a uvolnit. Příliš se rozrušovat bylo nebezpečné a k ničemu.

Když dorazila k zástavbě, zjistila, že je stejně anonymní jako všechny, které kdy viděla. Tvořily ji takřka identické domy, postavené podle jednoho ze tří typizovaných vzorů – byly to vcelku obyčejné, nepřilíš velké nemovitosti, určené pro střední třídu pracujících, která patrně představovala většinu obyvatel Omahy. U domů parkující vozy byly z velké části středně drahé americké modely, a protože byl zrovna všední den odpoledne, ulice byly prázdné – všichni byli v práci nebo vyzvedávali děti ze školy.

Jet ve Spojených státech ještě nikdy nebyla, takže čtvrť Normana Rockwella pro ni byla – stejně jako naprostá většina všeho ostatního, na co narazila – naprosto cizí. Všechno bylo strašně velké: nákupní centra, auta, lidé, silnice. Bylo to, jako kdyby někdo celou zemi předimenzoval. Nikdy nic podobného neviděla, ale byla odhodlaná snažit se tomu přizpůsobit a nebudit zbytečnou pozornost. Její největší výhodou byl v tuto chvíli fakt, že se jí podařilo všem dokonale zmizet z dohledu. Cestovala na jeden ze svých falešných

pasů, podle kterého byla nezávislou belgickou novinářkou, a nikdo jí nevěnoval žádnou zvláštní pozornost.

Když dojela na kýženou adresu, zpomalila a zkušeným okem letmo přelétla nenápadný přízemní dům. Plot, za domem bezpochyby dvorek, garáž na dvě auta, asi tři ložnice – soudě podle velikosti. Naprosto nic, čím by se jakkoli odlišoval od stovek dalších domů na dlouhé, klidné ulici.

Zajela ke kraji vozovky a z cedule, umístěné na dvorku před sousedním domem, si opsala telefonní číslo do realitní kanceláře. Byla to šťastná náhoda. Pokud se dostane dovnitř, dozví se vše, co potřebuje vědět o vnitřním uspořádání domu, úrovni zabezpečovacích systémů, ostraze v okolí či dveřních a okenních zámčích.

Stinnou stránkou čtvrti bylo, že nabízela jen málo míst, kde by se dalo ukrýt, a navíc se zdálo, že tam každý každého zná, takže nebylo možné dům bez problémů sledovat. Musí zapojit veškerý svůj důvtip. Bude mít jen jeden pokus, aby dostala svoji dcerku, a nesmí to zpackat.

Pomalou projela ulicí a poznamenala si pár dalších telefonních čísel. Očividně tam bylo docela hodně prodávajících, kteří se stali obětí vleklé, již téměř pět let trvající finanční krize. Všechny cedule hlásaly to samé, totiž zabavení majetku či fakt, že dům je ve vlastnictví banky – včetně toho, který přímo sousedil s domem, který byl Jetiným cílem.

Nebylo už nic, co by tam ještě stálo za vidění. Teď si potřebovala obstarat mobil s předplacenou kartou a pak někde v okolí najít nějaký motel. Zatočila volantem a stejnou cestou, kterou přijela, si to namířila zpět. Když znovu míjela dům, který ji zajímal, ohlédla se. Nezaznamenala tam žádné zjevné známky života, avšak vzhledem k tomu, že na předních oknech byly stažené rolety, bylo dost obtížné odhadnout, zda je někdo doma.

O několik bloků dál zastavila Jet na parkovišti. Vypnula motor, otevřela zavazadlový prostor a pak přemístila svůj kufr tak, aby nebyl vidět. Proč by se měla zbytečně podbízet zlodějům? I když podle toho, co doposud spatřila, vypadala Omaha jako reklama na bezpečné předměstí, kde nikomu nehrozí sebemenší riziko.

O deset minut později už byla zpátky v autě a volala ze svého nového předplaceného mobilu.

„Svět realit. U telefonu Joanie,“ zašvitořil na druhém konci až přehnaně veselý hlas.

„Dobrý den, tady Susan,“ zalhala Jet. „Poohlížím se po nějakém domě a před jedním, který by se mi líbil, jsem našla ceduli s vaším číslem...“

„Ó, ano! Dům! Tak to jste tady na správném místě! Který z nich to byl?“

Jet jí sdělila příslušnou adresu.

„Hmm. Ano, vím, který máte na mysli. Je to skvělá nabídka. Vlastní ho banka a chce se ho co nejdříve zbavit. Dalo by se říct, že ho díky tomu můžete prakticky ukrást, a ještě vám na to půjčí peníze!“

„Dobře, to je užitečná informace. Hledám všude možně a tohle mi připadá jako příjemná, klidná čtvrť. Mohla bych si ten dům někdy prohlédnout?“

„Samozřejmě. Co třeba za hodinu? Vyhovuje vám to?“

„To by bylo perfektní.“

„Susan, že ano? A vaše příjmení?“

„Jacobsová.“

„Bude s vámi váš manžel?“

„Ne, dům je pro mě.“

„To je skvělé! A máte vyřešené potřebné financování, abyste mohla dát nabídku?“

Neustálé vyptávání a ověřování už Jet pomalu, ale jistě lezlo na nervy.

„Nepředbíhejme. Je tam i spousta jiných domů. Pokud se rozhodnu pro koupi, budu platit v hotovosti, a jakmile dům koupím, vezmu si hypotéku.“

„Ano, dobře. Tak se mi to líbí. Víte, co chcete, a nehodláte zbytečně ztrácet čas.“

Jet si povzdechla. „Setkáme se za hodinu u domu, ano?“

„Rozhodně!“

Jet jen žasla, jakým že to kurzem asertivity ta sugestivní realitní agentka asi musela projít, pak zavrtěla hlavou a ukončila spojení. Podívala se na hodinky a přesvědčila se, že má ještě dost času na to, aby si našla nějaké místo, kde přenocuje. Někaké klidné místo.

Za dvacet minut se ubytovala v jednom z typických místních motelů. Měl dvě podlaží a dveře od pokojů ústily ven z budovy, takže příchody a odchody hostů tam nikdo nesledoval. Požádala o co nejtíší místo z těch, které mají k dispozici, a recepční ji poslala do pokoje v přízemí na vzdálenějším konci komplexu. Pokoj byl dostačující – jednoduchý, čistý, vybavený elektronickým trezorem a bezdrátovým internetovým připojením. Rychle si vybalila pár věcí. Doklady a většinu hotovosti, kterou měla u sebe, zamkla do trezoru. Až si blíže prohlédne dům, získá lepší představu o tom, co všechno si bude muset sehnat a opatřit.

Joanie byla žena kolem čtyřicítky a její vzezření přesně odpovídalo jejímu hlasu. Měla natupírované vlasy a neustále se nadšeně usmívala. Na sobě měla kalhotový kostým a praktické boty. Tak trochu chlapským stylem podala Jet ruku a pak ze sebe začala chrlit nekoječný gejzír informací a otázek.

Procházely domem a Jet předstírala, že ji zajímá množství místa v kuchyni, pracovní deska kuchyňské linky vyrobená z imitace žuly a nové spotřebiče. Nebyl tam žádný nábytek, koberce byly podle všeho nedávno vyměněny a celý interiér vy-

malován – nevětrané místnosti byly prosyceny pachem chemických prostředků.

„Jak už jsem řekla, banka má zájem. Víte, jak se věci mají,“ rozplývala se nadšeně Joanie.

„No, vypadá to docela slušně. A co mi můžete říct o okolí? Je tady bezpečno?“

„Ó ano, naprosto bezpečno. V celé Omaze byste našla jen málo míst s tak nízkou kriminalitou, jako je tady.“

„To jsem potřebovala vědět. A co sousedská hlídka?“

„Víte, myslím, že žádnou nemají. Už celé roky tady nedošlo k jedinému vloupání. A když říkám celé roky, tak tím myslím skutečně mnoho, mnoho let. Takové věci se tady prostě nestávají. Jen stěží najdete bezpečnější místo, než je tohle.“

„Jak dlouho se už dům nabízí k prodeji? Bylo tady hodně zájemců?“

Joanie se podívala do papírů.

„Zdá se, že téměř pět měsíců. A ne, neprošlo tudy moc lidí. Není moc těch, kteří by se chtěli stěhovat během zimních měsíců a potýkat se přitom se sněhem, vánicí a tak. Myslím, že ho tím pádem můžete dostat doslova za hubičku.“

Jet strávila s neodbytnou makléřkou asi půl hodiny a bavila se tím, jak ze sebe Joanie sypala jeden přesvědčující argument za druhým a vše vychvalovala až do nebes. Pak usoudila, že už viděla dost. Joanie trvala na tom, že jí ještě ukáže dvorek za domem, který byl poté, co se o něj celou zimu nikdo nestaral, v dost zuboženém stavu, a pak vpředu na verandě prohlídku ukončily. Snažila se z Jet vytáhnout co nejvíce informací. Aby ji umlčela, napovídala jí Jet smyšlenou historku, že přichází ze Seattlu a že sem byla přeložena proto, aby pomohla rozjet novou pobočku pojišťovny, a že se definitivně rozhodně do týdne... Když Joanie slyšela, že chce Jet koupit uskutečnit tak brzy, oči se jí nedočkavostí rozšířily, ještě zintenzivnila své naléhání a snažila se Jet za každou cenu přesvědčit, že

tenhle dům je pro ni naprosto perfektní.

„Myslím, že byste měla napsat nabídku. Klidně i podhodnocenou, tou v tuhle chvíli nemůžete nic pokazit, a pokud se vám za ni poštěstí dům získat... nakonec, existují nejrůznější druhy dohod a obchodů...“

„Joanie, děkuji za váš čas. Kontakt na vás mám. Pokud bych dům potřebovala ještě vidět, spojím se s vámi a napíšu...“ Zarazila se uprostřed věty, protože na příjezdové cestě u vedlejšího domu zastavilo auto, vystoupila z něj nějaká žena, přešla k zadním dveřím a otevřela je, aby...

Aby z dětské sedačky uvolnila batole.

Jet se zatajil dech.

Žena byla středně vysoká, s medově blondatými vlasy, měla na sobě šaty vhodné nejspíš někam do kanceláře a neobratně zápolila s k prasknutí nacpanou igelitovou nákupní taškou. Přitom se snažila rozeprnout přezku na dětské autosedačce.

Nepřetržité brebentění Joanie se postupně vytrácelo a znělo jako vzdálené vibrato, zatímco se Jet nahrnula krev do hlavy a srdce jí začalo bít jako o závod. Slyšela sama sebe, jak něco mumlá a neurčitě souhlasí s neustále opakovaným návrhem té příšerně otravné ženské, že by měla napsat cosi ohledně domu. Pak čas zase poskočil kupředu. Několik sekund trvající stav, kdy bylo vše jakoby zpomalené, skončil a Jet se vrátila zpátky do reality.

Blondýna zvedla caparta ze sedačky a něžně ho postavila na příjezdovou cestu. Na první pohled zdravá dvouletá holčička tam chvíli nejistě stála a pak si to její buclaté a trochu vratké nožičky namířily k domovním dveřím.

Byla tak rozkošná.

Nic úžasnějšího Jet ještě nikdy nespatriła.

Nemohla se mylit. I když byla devět metrů od ní, poznávala v její malé tvářičce samu sebe. Ty oči a nosík. Byla to její dcera. Její Hannah. Jet si v ten okamžik vzpomněla na chvíle, kdy ji no-

silu pod srdcem. Na chvíli, kdy její maličké srdíčko bilo spolu s tím jejím. A najednou měla pocit, jako by se jí v břicho třepotaly tisíce motýlů.

Přestože byla jako v transu, donutila se Jet s velkým sebezapřením odvrátit zrak jinam. Nechtěla v Joanie vzbudit sebemenší podezření nebo snad udělat něco, čím by se jí vryla do paměti. Bylo to poměrně snadné, vzhledem k tomu, že jediné, co byla realitní agentka v tu chvíli schopná vnímat, byla příležitost prodat dům, a to pokud možno ještě dnes.

„Joanie, opravdu si moc vážím toho, jak jste mě tady provedla, právě jsme si ale všimla, kolik už je hodin. Musím pospíchat na schůzku. Zítra či pozítří, jakmile se tady kolem ještě porozhlédnu, vám zavolám. Každopádně tenhle dům je velkým favoritem. Má vše, co potřebuji.“

Když to Joanie slyšela, viditelně jí to sebralo vítr z plachet. Naděje na rychlý obchod zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. Zkusila na Jet ještě jednou zapůsobit, původní zanícení a horlivost však z ní už zjevně vyprchaly.

„No, jakmile se zlepší počasí, budu dům ukazovat častěji. Takže být vámi, jednám rychle. Je nádherný. A tak útulný. A bezpečný. A banka...“

„Ano, vím, banka má zájem – slyšela jsem to jasně a zřetelně. Podívejte, Joanie, díky moc za prohlídku a za čas, který jste mi věnovala. Oceňuji to a slibuji, že se vám brzy ozvu.“

Jet naposledy letmo pohlédla stranou na svoji dcerku, pak se otočila, potřásla Joanie její masitou rukou a zamířila zpět k autu. Hrozilo, že se jí každou chvíli závratí roztočí hlava a že se celá situace vymkne kontrole.

Strčila klíček do zapalování, nastartovala motor a snažila se zklidnit dech. Zatímco navenek vypadala klidná a vyrovnaná, uvnitř ní to vřelo – jen taktak dokázala ovládnout neskutečnou touhu vběh-

nout do domu a hned teď Hannah popadnout.

To by však nebylo řešení s trvalým efektem. Musí se k ní dostat, to je jasné. Zároveň však musí postupovat mazaně a zahladit stopy tak, aby – až ji bude mít zpátky u sebe – ji měla už napořád.

Jet zařadila rychlost a pomalu se odlepila od obrubníku. Odměřeně zamávala Joanie, a zatímco odjížděla, hlavou se jí honily rozporuplné pocity. Její dcera byla pouhých pár kroků od ní, zdravá a krásná, přesto byla Jet nucena odjet, jako by holčička vůbec neexistovala. Zatímco odbočovala do větší ulice, která vedla k hlavnímu bulváru, tahle příšerná nespravedlnost ji naplňovala hořkostí. Nedopustila se ničeho špatného, přesto byla její holčička ukradena a podstrčena nějaké cizí ženě, aby ji vychovala. A stál za tím David. Muž, který byl otcem malého děvčátka. Muž, kterého Jet milovala, kterému však zároveň nikdy nedokáže odpustit to, že jí Hannah sebral.

Jak o tom přemýšlela, nabývala pachuč zrady neustále na intenzitě. Pak ji zase během okamžiku zaplavila vlna smutku, to když si vzpomněla na Davidovy poslední okamžiky, kdy se snažil odčinit neodpustitelné. Nakonec vše udělal jen proto, aby ochránil ty, které miloval.

Jet najela ke stopce, rozhlédla se oběma směry a pak pokračovala v jízdě. Zahнала pocit zmaru a z tváře si otřela slzy.

Co se stalo, nelze odestát. David byl mrtvý a už se nikdy nevrátí. A ona teď byla v Nebrasce a měla před sebou nejdůležitější úkol svého života.

Našla svoji Hannah.

Konečně.

Teď ji musí získat zpátky.

Všechno ostatní byl nakonec jen bezvýznamný šum.

Dostat zpět Hannah bylo to jediné, na čem skutečně záleželo.

3. KAPITOLA

S vypnutými reflektory najela Jet ukradenou Toyotou Camry pomalu k obrubníku a zastavila asi třicet metrů od domu. Ve všech okolních domech byla tma. Až na pár světýlek na verandách – ta jediná slabě problikávala jinak temnou půlnocí. Vystoupila z vozu, popadla černý nylonový batoh, který si koupila předchozí den, a namířila si to k neobydlenému domu, jímž ji před třemi dny prováděla Joanie.

Došla k verandě, sehnula se a rychle našla bezpečnostní schránku na klíč. Pak navolila kombinaci čísel, kterou si zapamatovala, když tam byla s Joanie. Schránka se otevřela a Jet z jejích útrob vylovila klíč. Její latexové rukavice přitom při kontaktu s hladkým povrchem nepříjemně zapískaly. Jakmile odemkla vchodové dveře, vrátila klíč zpátky do schránky a naslepo pootočila číselníkem tak, aby se zastavil v náhodné poloze.

Když byla uvnitř prázdného domu, vytáhla z batohu nejdříve brýle pro noční vidění, které si obstarala v internetovém obchodě – byla to vskutku bleskurychlá dodávka – a nasadila si je. Kupovat podobné specializované věcičky přímo v Omaze by nebyl zrovna nejlepší nápad. Obezřetnost byla neodmyslitelnou součástí přípravy všech akcí, kterých se kdy účastnila. V tomhle se záchrana vlastní dcery od ostatních operací nijak nelišila.

Po nasazení brýlí – byl to jen běžný komerční model, na dnešní úkol však zcela dostačující – interiér domu kolem ní ozářilo tlumené zelené světlo. Pak si vybalila i zbývající část výzbroje.

Se zkříženými nohama seděla Jet na podlaze a dobrých pětačtyři-

cet minut sledovala ulici před domem. Dávala bedlivý pozor, zda nezaznamená nějaký pohyb či jiné známky života. Nevšimla si však ničeho. Nikde žádná auta. Žádní chodci, kteří by venčili psy. Ve čtvrti panoval naprostý klid.

Proplížila se k zadním dveřím, pomalu je otevřela a opatrně přešla k plotu, který odděloval sousední zahradu. Nezahlédla nic podezřelého, a tak se přehoupla přes dřevěné plaňky a přesunula se k zadnímu vchodu do domu, v němž žila Hannah. Napíjala přitom uši, zda zevnitř nezaslechne nějaké zvuky.

Překonat zámek jí zabralo pouhých patnáct sekund. Dávala si dobrý pozor, aby nenadělala sebemenší hluk. Pomalu pootočila klikou, a když se uvolnila západka, otevřela dveře. Panty – díky pár kapkám oleje, které na ně nanasla předtím, než vypáčila zámek – ani nevrzly.

Dům byl věrnou kopií neobydleného sousedního domu, takže přesně věděla, kde se nachází hlavní ložnice a kde pokoje pro hosty. Bylo víc než pravděpodobné, že Hannah bude mít svůj vlastní pokoj.

S běžeckými botami na nohou se zcela neslyšně plížila chodbou k ložnicím. Možná se na ni usměje štěstí a domnělí rodiče Hannah budou spát za zavřenými dveřmi. Pokud ne a probudí se, byla Jet připravená se s nimi vypořádat. Doufala však, že jim nebude muset nijak ublížit. Pravděpodobně v tom byli zcela nevinně. Nakonec znala Davida a jeho způsob práce. Jednotliví účastníci a zainteresovaní od sebe byli vždy důsledně oddělováni a nikdo nikdy nevěděl víc, než bylo nezbytně nutné.

Přemítala nad tím, jak David přišel právě na tyhle lidi, pak však došla k názoru, že na tom vlastně nezáleží. Díky své práci a postavení v Mossadu měl přístup k takovým zdrojům a informacím, o kterých se jí ani nesnilo. Nejspíš to bylo tak, že zařídil, aby se Hannah dostala k nějakému páru, který byl na seznamu čekatelů na adopci.

Věděla, že existuje bezpočet způsobů, jak dosáhnout čehokoliv, pokud má člověk k dispozici dostatek peněz. A z Davidova vyprávění věděla i to, že jeho rozpočet, určený na financování tajných operací, byl takřka neomezený. A navíc i nedohledatelný.

Dveře hlavní ložnice byly zavřené. Jet přešla k první z ložnic pro hosty – jedné ze dvou, které by, na základě prohlídky sousedního, navlas stejného domu, nejspíš použila jako dětský pokoj. Klika cvakla a dveře se otevřely.

Uvnitř spatřila první problém – dětskou chůvičku, která jakýkoliv zvuk, který Hannah vydá, přenese do reproduktoru rodičovské jednotky umístěné v ložnici. Nahmatala prsty kapesní nůž, sáhla po kabelu a pevnou rukou ho jediným řezem přerušila. Hannah se v postýlce tiše zavrtila. Spala však dál a netušila, že její skutečná matka je jen metr od ní.

Teď nastal okamžik pravdy.

Sklonila se a zvedla Hannah z postýlky. Holčička se jí chvíli mlela v náručí a pak se k ní přitulila. Jet ji k sobě přitiskla. Hannah dál tvrdě spala. Jet překvapilo, jak je těžká – mohla vážit tak čtrnáct kilo – a na kratičký okamžik ji zarazilo, jak strašně málo toho vlastně ví o dětech a mateřství.

Když Hannah, která se jí hlavičkou opírala o krk, popotáhla nošíkem a zakňourala, zjihlo Jet srdce.

Vyplížila se z domu a pak postranní přístupovou cestou pokračovala dál směrem k autu. Jakmile k němu dorazila, sundala si brýle pro noční vidění. Ulice byly stále stejně klidné, prázdné a chladné. Zatímco poutala Hannah do dětské sedačky, holčička se probudila. Zamžourala na Jet ospalýma očima, v nichž se jí zračil zmatek z toho, že teď – uprostřed noci – někam pojedou.

Jet ji připoutala, usmála se a nastavila dlaň. Hannah si s ní dětsky roztomile plácla a radostně se rozvihňala.

„Zlatíčko, jsem tak strašně ráda, že jsem tě konečně našla. Miluju

tě. Maminka tě miluje.“

Hannah vypadala zmateně, což bylo v tu chvíli pochopitelné. Jet jí říkala, že ji miluje. Tomu Hannah rozuměla – byla to slova, která dobře znala. Nechápala však, proč jí Jet zároveň ujišťuje, že ji miluje i maminka.

„Chtěla by ses projet?“

Hannah se znovu rozesmála.

„Dobře, broučku, vyrazíme na projížďku. Hned teď.“

Jet obešla předeek auta, usedla za volant a spojila dva volně visící dráty. Motor tiše zavrčel a Jet se pomalu rozjela ulicí. Se zapnutím reflektorů počkala až do chvíle, kdy zmizí v zatáčce, která je dovede mimo zástavbu.

Zatímco mířila ke tři kilometry vzdálené průmyslové zóně, kde nechala svoje auto z půjčovny, přemýšlela nad tím, co právě udělala, a nad překážkami, které ještě bude muset překonat, než dostane Hannah pryč ze země. Bude potřebovat cestovní pas a další nezbytné doklady. Kromě toho – a to je ještě důležitější – se bude muset důsledně vyhýbat všemu, co by případně mohlo vést k jejímu zatčení a vzetí do vazby.

Jet pečlivě promyslela všechny náležitosti útěku a odhadovala, že po deseti náročných hodinách jízdy by s Hannah mohly dorazit do Dallasu. Tam se pak spojí s prostředníky, kteří jí pomohou sehnat potřebné doklady. Prakticky v každém větším městě bylo dokonale prosperující podsvětí, takže jistě najde někoho, kdo pro ni udělá vše, co potřebuje. Do rozednění se však musí dostat co nejdál od Nebrasky, což znamená, že nesmí ztrácet čas.

Odbočila na hlavní silnici a pohlédla na Hannah na zadním sedadle. Houpavý pohyb auta ji už pomalu ukolébá ke spánku. Jet si uvědomovala, že s batoletem bude všechno obtížnější, nebylo však cesty zpět. Teď měla svoji dceru u sebe. Zbytek se ukáže a vyřeší za pochodu.

Když přisedly do jiného vozu, vytáhla Jet ze zavazadlového pros-

toru plný pětilitrový kanystř, otevřela uzávěř a polila kradenou Toyotu zevnitř i zvenčí benzínem. Zároveň na sedadlo spolujezdce odložila svoje rukavice a boty a vyměnila je za nové, které měla schované v autě z půjčovny. Otevřela krabičku cigaret, kterou si zakoupila právě pro tento účel, a jednu si zapálila. Párkrát z ní potáhla, a jakmile její konec rudě zazářil tmou, otevřeným okýnkem ji hodila do lesknoucí se Toyoty.

Výpary se s typickým třesknutím vzňaly. O tři minuty později už byla Jet se svojí holčičkou zpátky v ulicích města a pokračovaly v cestě k motelu, přičemž Hannah teď po chvilkovém vzrušení z improvizovaného ohňostroje, spojeného s upálením auta, pospávala.

Zatímco Jet čekala na semaforu, dojel ji policejní vůz. Strážník na ni pohlédl. Z jeho tváře číselo nuda. Žena v domácnosti v rodinném autě pro něj byla v pozdních večerních hodinách přesně tak nezajímavá, jak by se dalo očekávat. Jakmile na semaforu blikla zelená, šlápl na plyn a se zaburácením vyrazil vpřed. Jet se v duchu usmála a sama se opatrně a pomalu rozjela.

V polovině cesty směrem k dalšímu bloku policejní auto náhle zapnulo výstražné majáčky a se skřípěním brzd se za řevu sirén prudce otočilo.

Někdo musel nahlásit hořící auto. Nebo možná vzplála palivová nádrž a vyburcovalo to ostrahu skladů v okolí. Ať tak či onak, přitáhne to pozornost všech policistů v dosahu několika kilometrů a Jet to zajistí ničím nerušenou a klidnou cestu ven z města.

Tlumená světla motelu dopadala na plochu přilehlého parkoviště. Jet si povšimla, že tam od chvíle, kdy odtud odjela, přibyla pěkná řádka aut. V žádném z pokojů se nesvítilo. Zdálo se, že všichni spí. Může tak bez problémů vklouznout do svého pokoje, vzít si z trezoru všechny nezbytné věci a během několika minut zase pokračovat v cestě. Už před pár hodinami ukradla Chevrolet

Equinox a zaparkovala ho těsně vedle autopůjčovny, takže v tomhle směru zbývalo jediné: odstavit vypůjčené auto a přesunout všechno potřebné do SUV. Neměla v úmyslu vyvolat zbytečný povyk jen kvůli tomu, že by nevrátila auto zpět do půjčovny.

„Dobře, zlatíčko. Budu hned zpátky. Musím si jen vzít své věci. Buď hodná,“ obrátila se s šepotem k Hannah, která ji chvíli pozorovala ospalýma očičkami a pak je zase pomalu zavřela.

Jet přelétla pohledem zaparkovaná auta. Pozorně přitom sledovala, zda nezahledne něco neobvyklého či podezřelého. Neviděla však nic. V duchu přemýšlela nad tím, co všechno bude muset pro Hannah obstarat – plenky, jídlo, hračky, postýlku, oblečení – všechny ty rozličné věcičky, bez kterých se péče o batole neobejde. Jakmile překročí hranici státu, bude se muset někde zastavit. Při troše štěstí bude policie zalarmována až ráno. A než pak vydají oficiální oznámení s přesným popisem a fotografií Hannah, bude to také jistě ještě chvíli trvat. Do té doby bude v Kansasu nebo Oklahomě a pojedje dál do Texasu.

Naházela do kufru oblečení a z koupelny si vzala hygienické potřeby. V zavazadle měla dostatek místa jak na své věci, tak i na vše, co bude případně potřebovat pro Hannah. Za doprovodu charakteristického pípavého zvuku otevřela trezor a rychle ho vyprázdnila. Jeden z cestovních pasů si strčila do zadní kapsy u kalhot a namísto černého trička, které měla na sobě, si oblékla kaštanově hnědé. Celá v černém by v zemědělských státech amerického vnitrozemí mohla budít nepatřičnou pozornost. O to nestála. Naopak. Chtěla být tak nenápadná, jak jen to bylo možné.

Podívala se na hodinky. Byla uvnitř šest minut.

Popadla rukojeť kufru, přes rameno si přehodila kabelku a přešla ke dveřím. Pak si naposledy prohlédla malý pokoj. Když se přesvědčila, že na nic nezapomněla, vzala za kliku a s kufrem na kolečkách za zády vykročila do noci.

Když se vrátila k autu, Hannah pořád ještě spala. Při otevírání za-

vazadlového prostoru se proto Jet snažila počínat si co nejtíšeji, aby ji neprobudila.

Zatímco nakládala zavazadla, projela jí stehnem bodavá bolest. Otočila se a instinktivně si sáhla na bolavé místo. Nahmatala něco tvrdého. Zrak se jí začal pomalu rozostřovat. Přestože se ze všech sil snažila zůstat při vědomí, podlomila se jí kolena a klesla k zemi. Poslední, co zahlédla, byli dva muži, kteří se k ní přibližovali od modré dodávky, zaparkované asi o deset metrů dál. Jeden z nich cosi nesl. Vypadalo to jako vzduchovka.

Pak se svět kolem ní roztočil a zatmělo se jí před očima.

4. KAPITOLA

První, co Jet zaznamenala, byl fakt, že leží na tvrdé pryčně a všude kolem je tma. Otočila hlavu a pokusila se pohnout končetinami, avšak bezvýsledně. Byla spoutána nějakými popruhy.

Snažila se prsty nahmatat na poutech nějaké slabé místo a pokoušela se uvolnit si ruce, ale popruhy zůstávaly bezpečně na místě. Ten, kdo ji spoutal, to určitě nedělal poprvé.

V hlavě jí tepalo a nosem jí projížděla ukrutná bolest, snažila se to však potlačit a nevnímat. Potřebovala se soustředit. V rohu místnosti něco pravidelně odkapávalo. Voda. Jedna kapka každých deset až patnáct sekund. Bylo tam vlhko a chladno a vzduch smrděl plísní a zatuchlinou.

Co to sakra mohlo být?

A pak ji zachvátila panika.

Kde je Hannah?

Dech se jí zrychlil a tepová frekvence prudce vyskočila, když se pokoušela vymanit z pout. Veškeré mrskáání a šermování rukama však bylo marné a pomalu, ale jistě při něm ztrácela drahocenné síly. Musela ze sebe vydolovat všechnu sebekázeň a disciplínu, kterou si jako tajná agentka osvojila, aby se zase uklidnila. Ztratit hlavu by ničemu nepomohlo. Potřebovala si dát dohromady co nejvíce dostupných informací o místě, kde momentálně skončila, a pak si počkat na vhodnou příležitost.

Přemýšlej. Co se stalo?

Poslední, na co si vzpomínala, bylo, že ji někdo zasáhl šipkou, a potom bylo najednou všechno jako v mlze.

Zřejmě šlo o nějaká sedativa.

Ale proč? A kdo vůbec mohl vědět, že je v tom motelu? Dávala si přece dobrý pozor. Nevšimla si, že by se na ni někdo pověsil. Tím si byla jistá. Nedávalo to smysl.

A přesto teď byla svázaná v temné místnosti, v zajetí neznámých únosců.

Zaslechla dunění kroků na betonu a pak zaskřípání – jako když o sebe navzájem drhnou dvě kovové plochy. Dveřmi, které se otevřely na opačném konci místnosti, dovnitř proniklo světlo. Pak vešel nějaký muž. To, že je to muž, poznala Jet podle jeho siluety. A také podle jeho kolínské. Odporně sladké kolínské. Další muži nejspíš čekali na chodbě – slyšela víc než jen jedny kroky.

Muž natáhl ruku do strany a místnost rázem zaplavilo žluté světlo z lampy upevněné na skládací trojnožce, která stála u šedivé stěny. V záři žárovky teď Jet jasně viděla oprýskané, vlhké zdi.

Zavřela oči a předstírala, že je mimo. Pokud si budou myslet, že je stále v bezvědomí, mohli by se třeba dopustit nějaké chyby.

„No tak. Prober se. Droga už vyrchala, takže nebudeme zbytečně ztrácet čas. Víím, že slyšíš každé moje slovo, tak laskavě otevři oči a pustíme se do práce, ano?“ řekl ten muž. Způsob, jakým vyslovoval souhlásky, byl podivný. Jako kdyby šišlal, ale tak nějak jinak. Nejspíš trpěl jakousi zvláštní vadou řeči.

Jet otevřela oči a pohlédla na něj.

„Vida. Nebylo to tak těžké, že? Omlouvám se za to svázání, ale varovali mě, že jsi nesmírně nebezpečná a že – byť to může znít jako klišé – je celé tvoje tělo doslova jako smrtící zbraň. Takže bylo nezbytné, znemožnit ti volný pohyb... alespoň do chvíle, než budeme mít možnost si spolu popovídat.“

„Popovídat si? Takhle tomu říkáš?“ vypěnila Jet.

„No, budeš muset omluvit moje způsoby. Musel jsem improvizovat. Tohle je to nepohostinnější místo, které se mi v krátké době,

kteřou jsem měl k dispozici, podařilo zajistit. Ale ano, hezky si spolu popovídáme a dozvíš se, jak mi můžeš pomoci, abych pak já mohl na oplátku pomoci tobě.“ Jeho hlas i intonace byly vskutku hrůzostrašné. Přestože mluvil tiše a skoro až laskavě, znělo to daleko děsivěji, než kdyby na ni řval a chrлил jednu nadávku za druhou.

„Pomocť ti? Nemám tušení, co jsi zač. Proč bych ti asi tak měla pomáhat? Uprostřed noci jsi mě unesl z motelu a bůhví co...“

„Prosím, ušetři mě toho. Víím, kdo jsi. Víím o tobě všechno. Takže ještě jednou, přestaň zapírat a odporovat a neplýťvej zbytečně mým časem.“

Jet se kousla do jazyka.

„Uvidíme, co ty na to. Tvoje krycí jméno bylo Jet. Téměř šest let jsi pracovala pro izraelskou tajnou službu a svojí výkonností jsi trhla všechny rekordy. Atentáty, únosy, vydírání a další rebelie, útoky pod falešnou vlajkou... když Mossad potřeboval někoho, kdo by odvedl tu nejspínavější práci, poslal tebe. Nezní ti to povědomě?“

Přimhouřila oči. „Kdo jsi?“

„Ááá, konečně jsme se pohnuli z místa. Připouštíš tedy, že si už přestaneme pohrávat? Můžeš mi říkat Arthure. Těší mě... Jet.“ Přiblížil se k ní a světlo z lampy ozářilo jeho tvář. Něco na ní bylo v nepořádku. Jeho kůže. Byla kompletně protkaná jizvami, byla jako...

„Nuže, takhle to vypadá, když se ti na tváři vyřadí plameny. Přes šest náročných operací, které následovaly, je tohle ten nejlepší výsledek, jakého bylo možné dosáhnout. Ale naučil jsem se s tím žít. Byla to dávka napalmu od přátel z Vietnamu. Kdysi dávno. Strašně dávno. Mám vlastně obrovské štěstí – nepřišel jsem o zrak, vidím dokonce na obě oči. Nemůžeš mi pomoci, říkám to jen proto, abys pochopila, proč mám obtíže s vyslovováním některých hlásek. To je bohužel nepříjemný následek toho, když někdo přijde o rty.“

„Arthur. To by šlo. Kdo jsi?“

„Proč? Nedokážeš to odhadnout? Mimochodem, moc mě mrzí, co se stalo Davidovi. Byl to skvělý člověk. A čestný muž.“

„Znal jsi Davida?“

„Samozřejmě. Pověřil jsem jednoho ze svých podřízených, aby mu pomohl získat informace o tom Rusovi. A o Belize. A taky jsem mu pomohl zajistit zbraně a plány...“

„Ty jsi ten jeho kontakt ze CIA?“

„Ne tak docela – většinu nudné, otrocké práce odvedl můj podřízený, Terry. Byl jsem to však já, kdo o všem rozhodoval. Bez mého souhlasu by nic z toho Terry udělat nemohl.“

„A proč mě CIA drží svázanou v téhle kobce?“

„Konečně se dostáváme k jádru věci. Protože, moje milá, potřebuji, abys mi pomohla s jistou delikátní záležitostí. Záležitostí, která je pro tebe jako dělaná.“

„Kde je moje dcera?“

„Už jsem si říkal, kdy s tím přijdeš. Je v pořádku. Sehnal jsem jí prozatím náhradní rodinu, která se o ni postará. Jsou to slušní lidé, kteří ji zahrnou láskou. Pokud jde o původní pár, který ji vychovával, obávám se, že jsi mi – a nakonec i sama sobě – způsobila určité problémy. Zasáhl jsem a postaral se o to, aby se ten únos ututlal. To se však může změnit. Může nastat situace, kdy vše vyplave na povrch. Její rodiče ji zbožňují a jediné, co je zajímá, je fakt, že byla unesena. Malá Samantha, mimochodem. Tak se jmenuje.“

„To není jméno, které jsem jí dala.“

Mávl rukou, na které měl navlečenou černou koženou rukavici.
„Říkej jí, jak se ti jen zlíbí. Až tohle skončí.“

„Nemáš žádné právo sebrat mi moje dítě. Je moje a ty to moc dobře víš. Tohle není fér.“

„No, připouštím, že to není zrovna fér. Na jiný způsob, jak dosáhnout svých cílů, jsem však bohužel nepřišel. Chci, abys pro mě něco udělala, a je mi jasné, že dobrovolně do toho zcela jistě nepů-

jdeš. Takže jsem na tebe potřeboval nějakou páku. A tvoje dcera je opravdu dobrá páka, nemyslíš?“

Chvilí zápasila s popruhy, pak se však uklidnila. Nemělo smysl plýtvat energií, kterou může později potřebovat.

„Vidíš? Měl jsem pravdu. Nechat tě během našeho prvního rozhovoru spoutanou bylo víc než prozíravé. Představ si, jak by to mohlo být nepříjemné, kdybys na mě dosáhla.“

„Nepříjemné? Možná pro tebe. Ne pro mě,“ zavrčela.

„To je pravda. A taky je to důvod, proč se tak perfektně hodíš na tuhle práci.“

„Proč si myslíš, že budu něco dělat pro CIA?“

„Mám tvoji dceru. Nemám důvod s tebou bojovat. Je však jedna operace, která mi zatím přinesla jen samé potíže, a zdá se, že v mém týmu není nikdo, kdo by si s tím dokázal poradit. Ale ty? Když uvážím tvoji úžasnou pověst a zkušenosti... ty bys to mohla dokázat.“

„Unesl jsi mou dceru a držíš mě v zajetí, abys mě přiměl pro tebe pracovat? Zbláznil ses? Dobře víš, že takhle to nefunguje.“

„Ano, vím. Dělán tuhle práci mnohem déle, než ty jsi na světě. Věř mi, že kdybych měl nějakou jinou možnost, nechal bych tě i s tvojí dcerou jít a užívat si šťastného života, a všechno by tím skončilo. Ale mimořádné problémy vyžadují mimořádná řešení a já teď nutně potřebuji tvoje schopnosti a dovednosti. Takže jsem musel zvolit poněkud... nekonvenční přístup. Doufám, že mi to promineš.“ Arthur předvedl náznak poklony. Jet tak měla příležitost si povšimnout, že má bílé vlasy a zjizvená tkáň se mu táhne téměř přes celou hlavu.

„Jestli jí ublížíš...“

„Nejsem žádná bestie. Nechci tvoji dceři jakkoli ublížit. Za normálních okolností bych z celé téhle záležitosti po Davidově smrti okamžitě vycouval. Ano, vím o požáru na Rusově lodi. Vzhledem k plánům, o které mě David požádal, mi došlo, že ta jachta byla

jeho cílem. A pak už bylo snadné dát si vše dohromady. Když se po té noci odmlčel, obával jsem se nejhoršího. A když se pak Grigenkùv tryskáč proměnil v dým... no, řekněme, že jsem si domyslel, že ty jsi přežila. Čímž se mi naskytla zajímavá příležitost.“

„Jak jsi věděl, že si přijdu pro svoji dceru?“

„Nevěděl jsem to. Musel jsem to risknout. Bylo mi jasné, že pokud by ti David prozradil, co udělal, nedokážeš zůstat stranou – takže jsem se připravil a obětoval nějaké prostředky pro případ, že by ses skutečně ukázala.“

„Pro případ, že bych se ukázala. Chápu. A jak jsi mě vystopoval až do hotelu?“

„Naproti domu, kde bydlela Hannah, čekal můj tým. Když zahlédli, že do ulice vjel neznámý vůz, a pak i tebe, jak jsi proklouzla do sousedního domu, dali ti na auto sledovací zařízení. Nebylo těžké odhadnout, co se děje.“ Odmlčel se a sípavě se nadechl. Pak si koutek úst – v jeho případě tedy spíš odporné otevřené rány uprostřed obličeje – osušil kapesníkem. Zamlaskalo to. „A tak jsme teď tady. Jen my dva. Mám pro tebe návrh. A ty jsi v situaci, kdy ti nezbyvá nic jiného, než si ho s patřičnou pozorností vyslechnout a přistoupit na něj. Doufám.“

„Jdi k čertu! Zabiju tě holýma rukama. Už nikdy nebudeš v bezpečí.“

„Možná. Pokud se ale nepletu, tak v tuhle chvíli jsi to ty, kdo je spoutaný. Takže si ty plané výhrůžky schovej na později. Nechci po tobě, aby ses do mě zamilovala, a vím, že kroky, které jsem podnikl, jsou zavřehodné. Chápu, že mě teď nejspíš nenávidíš. A máš na to plné právo. Koneckonců, později si tohle své citové rozpoložení můžeš vychutnat dle libosti. Teď bych se však, být tebou, zajímal spíš o to, co udělat, abych získal zpět svou dceru a mohl dál pokračovat ve svém životě. Vyhržování a přísahání pomsty je ti teď k ničemu.“

Zlostně se na něj podívala a neřekla ani slovo.

„Mám jeden problém. A ty ho můžeš vyřešit. Když to uděláš, shledáš se znovu se svojí dcerou a já navždy zmizím z tvého života. Budeš si moct dělat, co se ti jen zlíbí. Tvoje tajemství si vezmu s sebou do hrobu. Ber to jako cenu za pomoc, kterou jsem tobě a Davidovi poskytl v případě Grigenka.“

„Mám vyřešit tvůj problém,“ zopakovala Jet.

„Ano.“

„Můžu se zeptat, co je to za problém?“

Jeho děsivě vyhlížející tvář se roztáhla do šklebu, který by mohl být dokonalou předlohou pro jeden z Munchových obrazů. Měl to být úsměv.

„No tak, moje milá. Myslím, že je to snad jasné. Potřebuji, abys někoho zabila.“

5. KAPITOLA

Arthur kývl na strážného, který postával venku, aby zavřel dveře, a pak pomalu přešel k nohám ocelové postele, na které ležela připoutaná Jet. Upřel na ni svůj zrak.

„Tak o tohle ti jde? Chceš, abych někoho zabila? Kvůli tomu jsi unesl moji dceru a vydíráš mě?“ zeptala se Jet.

„Myslím, že by pro tebe bylo mnohem stravitelnější, kdybys to brala jako protislužbu za veškerou pomoc, kterou jsem pro Davida zařídil v záležitosti s tím Rusem. A pokud jde o tvoji dceru: když přijmeš fakt, že se o ni dobře postarám, zatímco ty se budeš věnovat téhle misi, bude to pro nás oba mnohem jednodušší. Ještě jednou, na ničem mi nezáleží víc než na tom, abys měla... ehm... Hannah zase zpátky u sebe. Dovedu si představit, jak strašně to pro tebe asi musí být. Sotva jsi ji konečně našla, už jste se zase musely odloučit.“

„Promiň, ale ty tvoje sentimentální řečičky mě opravdu nedorozumíš.“

„Nic jiného bych ani neočekával.“

„A proč CIA potřebuje k téhle trestné výpravě mě? Máte snad vlastní lidi, kteří se o podobné věci můžou postarat. Jste přece největší a nejštedřejší financovaná zpravodajská služba, která kdy spatřila světlo světa.“

„Je to choulostivá záležitost. Pokoušeli jsme se to vyřídit pomocí vlastních zdrojů, avšak bez úspěchu. Pak ses však objevila ty a hledala svoji dceru, a tím se nám naskytl jedinečná příležitost. Obávám se, že práce, na kterou se specializuješ, je pomalu skomírajícím

řemeslem. Od doby, co padla železná opona a Rusko tak přestalo být velkou hrozbou, se naše zdroje ztenčily a nemalé újmy doznaly také naše dovednosti. Jistě, je tady Čína, která představuje jednoznačné a trvalé nebezpečí, a sem tam nějaký ten vpád na Střední východ nám také pomáhá udržet se ve formě, nic z toho se však nedá poměřovat s tvými činy a úspěchy. Dalo by se říct, že jsem cosi jako tvůj nadšený obdivovatel.“

„Jak bys mohl vědět o mých misích v Mossadu?“

„To je jedna z otázek, na které ti nebudu schopen odpovědět. Snad postačí, když řeknu, že vím věci, které se údajně neměl nikdo nikdy dozvědět. A zcela upřímně, tvoje pověst je zatraceně působivá. Jsem na scéně už čtyřicet let, ale s tak úžasnými schopnostmi jsem se doposud nesetkal. Je to vskutku pozoruhodné. Kdybys byla gymnastka nebo tanečnice, měla bys vitrínu plnou zlatých medailí. Bohužel, je to vzácné nadání, které dokáže ocenit jen pár vyvolených – mě nevyjímaje.“

„Ušetří mě toho.“

Arthur si promnul svoji znetvořenou tvář. „Povyprávím ti jeden příběh, když dovolíš. Příběh, který nezná žádný jiný dosud žijící člověk.“

„Což znamená, že všichni, kteří ho kdy znali, jsou mrtví...“

„Ano. Avšak nehleď na to, je to fascinující příběh, ve kterém jde o chamtivost, úplatkářství, podvod a zradu.“

„Nejsou takové snad všechny?“

„Hmm. Před třemi měsíci mě CIA pověřila řízením jisté transakce v Asii. Byla to v podstatě jednoduchá záležitost. Šlo o zajištění finančních prostředků pro určité frakce, jejichž zájmy jsou v souladu s těmi našimi a jejichž součinnost je považována za zcela zásadní. Víš něco o Myanmaru?“

„Bývalá Barma. Vojenská diktatura. Národ ničemů a darebáků. Co víc bych měla vědět?“

„Pak je ti nejspíš jasné, že moje vláda Myanmar rozhodně nepovažuje za spojence. A řekněme, že platí, že pokud jsi nepřítel mého nepřítele, jsi můj přítel... alespoň prozatím.“

„V případě Saddáma Husajna tohle zrovna moc nevyšlo, že?“

„Já ta pravidla nevytvářím. Každopádně, v Myanmaru byla skupina, která si podle všeho zasloužila naši podporu. Ne však podporu typu: obraťte se na Kongres. Mělo to být poněkud diskrétnější. Abych to neprotahoval, k provedení téhle transakce byl vybrán jeden z našich nejlepších agentů v regionu. Šlo o padesát miliónů dolarů v diamantech. Naprosto nedohledatelná záležitost. Všechny byly snadno směnitelné za hotovost. Dohoda byla prostá. Měl se s našimi přáteli spojit, předat jim diamanty a pak nám o tom podat zprávu. On však měl zjevně jiné plány. Možná byla tak vysoká částka příliš lákavá, možná pobýval v té zatracené zemi už příliš dlouho. Převzal zásilku s diamanty, naši přátelé je však nikdy nedostali. Navíc jsme se pak dozvěděli, že se stali obětí brutální přestřelky. Takže to vypadá, že se náš člověk rozhodl odejít předčasně do výslužby a dopřát si k tomu víc než jen obvyklou penzi. Diamanty v hodnotě padesáti miliónů dolarů.“

„Takže vám ukradl diamanty. Ale no tak. Padesát miliónů je kapka v moři. Měla jsem za to, že vaše ministerstvo obrany disponuje rozpočtem ve výši kolem tří biliónů dolarů. Padesát miliónů je spropitné – chyba v zaokrouhlování. Někteří magnáti si na Wall Street nakradli dvacetkrát tolik, a přesto se stále procházejí po New Yorku, aniž by je kdokoliv z čehokoliv obviňoval.“

„To je pravda, nemůžeme však připustit, aby naši organizaci okrádali její vlastní agenti. To by nebyl dobrý vzkaz pro ostatní. V tom se, myslím, shodneme.“

„A čím to je, že jste se s tím nedokázali vypořádat sami?“

„Abych byl upřímný, dvakrát jsme se o to pokoušeli, ale pokaždé to dopadlo přímo katastrofálně. Ten člověk má za sebou desítky let

zkušeností v daném regionu a cítí se tam jako ryba ve vodě. Zmizel nám v džungli, kde žije jako kmenový náčelník. Ukázalo se, že je nesmírně obtížné zjistit třeba už jen to, kde se ten který den vůbec nachází. A když se k tomu přidá ještě nepřátelsky naladěná myanmarská vláda, je pohroma zajištěna.“

„Co se stalo s těmi dvěma týmy, které se ho snažily dostat? Co se pokazilo?“

„To nikdo neví. První agent byl nalezen v severním Thajsku. Místní zvěř se na něm vyřádila tak, že z něj prakticky nic nezbylo. Náš poslední pokus byli dva muži – zmizeli beze stopy. Již více než týden od nich nemáme žádnou zprávu. Měli satelitní telefon, fungující kdekoliv na světě, takže se dá téměř s jistotou říct, že jsou už také mimo hru. Čímž se dostáváme zpátky k tobě.“

„Možná bych byla přístupnější, kdybych nebyla spoutaná uprostřed jakési vězeňské cely.“

„Potřebuji, abys plně pochopila závažnost situace, a nepokoušela se nikomu rady ublížit, až tě rozvážeme.“

„Přijde chvíle, kdy mě budeš muset těch pout zbavit.“

„Myslím, že budu mít lepší pocit, když ti dopřeji ještě jeden den, aby sis všechno promyslela. V tuhle chvíli nevěřím, že bys mi nešla okamžitě po krku. A já svůj krk mám – ve své stařecké pošetilosti – docela rád.“

Probodla ho pohledem. Měl ji dobře přečtenou.

„Navrhuji ti přijmout tenhle úkol. Na oplátku, až bude mise dokončena, ode mě dostaneš půl miliónu dolarů – z toho pak bez problémů zaplatíš vzdělání své dcery a kdoví co ještě. Můžeš si vybrat libovolný způsob, jak cíl zlikviduješ. Mám jen jednu podmínku: chci zpátky ty diamanty. Nezaznamenali jsme, že by jimi byl zaplaven trh, takže je musí mít stále u sebe. Přines mi je a s nimi i jeho hlavu. Pak získáš znovu svoji svobodu, a navíc i slušnou odměnu. Taková je nabídka.“

„No ne! Jednoprocentní nálezné. Jak velkorysý!“

Arthur pozvedl obzvlášť odporný kus zjizvené tkáně, který dřív býval obočím.

„Aha. No, aspoň jsme začali vyjednávat. Tak dobře. Zvyšuji nabídku na dvě procenta z toho, co přineseš zpátky. Můžeš si tak přijít až na milión dolarů.“

„A co ta pouta? Dřív nebo později budu muset jít na záchod.“

„Budu to mít na paměti.“

Otočil se k odchodu. „Nech si to projít hlavou. Až se vrátím, budu očekávat odpověď. Závaznou odpověď.“

„Jestli Hannah zkřivíš třeba jen jediný vlásek na hlavě...“

„Vidíš? Zase ty výhrůžky. Podívej, právě jsem ti nabídl milión dolarů za práci, kterou jsi pro Mossad dělala celé roky téměř zadarmo. Zatímco budeš pryč, budu pečovat o tvoji dceru, jako kdyby byla moje vlastní. A až to skončí, nebudeš si už nikdy muset s ničím dělat starosti. Takže ti důrazně doporučuji, abys to opravdu pečlivě zvážila. Lepší nabídku už nedostaneš. Nikdy.“

S těmito slovy se Arthur otočil na podpatku a zaklepal na dveře. Jeden z mužů, kteří postávali venku, je otevřel a Arthur odešel. Slyšela zaklapnout západku a pak kroky, které se chodbou vzdalovaly pryč. Muži se vrátili tam, odkud předtím přišli, a Jet nechali samotnou jen s jejími myšlenkami.

Přes všechny své zkušenosti udělal Arthur chybu. Vlastně dvě. První byla ta, že odkryl Jet svoje karty. Potřeboval ji, což jí nad ním dávalo moc. Ta druhá už nebyla tak zásadní. Nechal rozsvíceno, takže Jet nyní mohla využít i svůj zrak. Byť to nevypadá jako kdovíjaká výhoda, stačilo to.

Pustila se do práce. Obratně manévrovala levou rukou a pomaloučku, pěkně milimetr po milimetru, ji posouvala směrem nahoru. Při výdechu se přitom snažila v maximální možné míře stlačit svůj hrudní koš. Ostrý okraj popruhu jí rozedíral kůži, toho si však ne-

všíkala. Se sebezapřením vytlačila z plic ještě trochu vzduchu a zatáhla...

Arthur stál v prázdné vstupní hale bývalé psychiatrické léčebny, ležící v zemědělském státě Virginie. Již dávno byla opuštěná a odsouzená k demolici. Zatímco stát vedl s federální vládou nekonečné spory o vlastnictví a využití pozemků, areál zůstával ležet ladem. Byl obehnaný pletivovým plotem s ostnatým drátem, který ho chránil před zloději a vandaly, a představoval jedno z několika zařízení, které vládní agentura v různých delikátních případech využívala k zadržování osob v naprostém utajení.

Mimo doslech stáli tři muži a něco si mezi sebou šeptali. Všichni na sobě měli obleky a v ramenních pouzdrech schované zbraně.

Arthur popošel pár kroků směrem k železo-skleněnému hlavnímu vchodu se dvěma obrovskými dveřmi, poznamenanými desetiletými pochmurného provozu, kdy do zařízení nastupovali stále noví a noví pacienti. Naproti tomu pacientů, kteří zařízení opouštěli, bylo pomálu – pokud tedy nepočítáme ty, kteří tuhle cestu absolvovali v pytlích na mrtvoly. Obě skleněné výplně byly opatřené překližkou, která měla zabránit jejich možnému rozbití, a celý komplex hlídala dnem i nocí ozbrojená stráž. Místní obyvatelé už po celé generace považovali okolní lesy za proklaté místo, takže bylo jen přirozené, že zařízení, které mělo být mimo dosah veřejnosti, vzniklo právě tady. Bylo jednou ze staveb, které v rámci Rooseveltových reforem, známých pod názvem New Deal, ve třicátých letech minulého století rostly jako houby po dešti. Zavřeno pak bylo v roce 2001, kdy byli poslední pacienti přemístěni do moderních nemocnic, ve kterých se jim dostalo přívětivější a milosrdnější péče. Jeho minulost byla poznamenána pochybnými léčebnými postupy a kontroverzním přístupem a ve čtyřicátých a padesátých letech zařízení nechvalně proslulo v odborných kruzích tím, že se v něm

prováděla lobotomie u daleko vyššího procenta pacientů než kdekoli jinde v zemi – dvojnásobně převyšovalo národní průměr.

Na nerovné dlážděné podlaze ve vestibulu se leskly kaluže zapáchající dešťové vody, a když se Arthur přiblížil, vyplašil jakési chlupaté potvory, které rychle odpelášily do kouta. Na podobné zadržování a přesvědčování bylo tohle místo dokonalé. To, že působilo tak trochu středověkým dojmem, bylo jako třešnička na dortu. Potřeboval, aby ti, s nimiž „vyjednával“, to místo nenáviděli, aby v nich vzbuzovalo obavy a aby toužili být kdekoli jinde na světě. A byl si jistý, že i žena jménem Jet prahne po tom, aby mohla opustit své děsivé vězení.

Vytáhl mobilní telefon, navolil číslo, a zatímco čekal na odpověď, upřeně zíral před sebe.

„Máme ji. Dal jsem jí ultimátum. Během čtyřiaadvaceti hodin očekávám její kladnou odpověď,“ řekl tiše.

„A co pak?“

„Pak náš přítel dostane zasloužený trest.“

„Nezvládli to ani tvoji nejlepší muži, tak proč jí tak důvěřuješ?“

„Ona je... jiná. Těžko se to vysvětluje. Pokud je vůbec někdo, kdo si s tím dokáže poradit, pak je to ona. Navíc nemáme moc jiných možností, nebo se snad pletu?“ poznamenal Arthur.

„To je pravda.“

„Ještě bych měl zmínit jednu věc... s tou novou skupinou, která převzala oěže poté, co náš přítel sprovedil ze světa tu původní, se nám zatím moc nedaří. Zřejmě mají pocit, že obchodování s námi je teď podstatně rizikovější než dřív. Takže i cena je nesrovnatelně vyšší a celá tahle záležitost je tak pro nás mnohem méně zajímavá.“

„Rozumím. Možná přijdou k rozumu, až džungli zbavíme toho bílého ďábla.“

„To doufám. Jednají teď ještě s dalšími a víš stejně dobře jako já, že pokud uzavřou dohodu s někým jiným, zničí tím vše, co jsme

doposud tak pracně vybudovali. To nesmíme připustit,“ zdůraznil Arthur.

„Ne, to nesmíme. V tom jsme zajedno. Opravdu si myslíš, že by to mohla dokázat?“

„Nikdy jsem se nesetkal s nikým, kým bych si byl tak jistý. Znáš přece její minulost.“

„Džungle je ale jiné prostředí než poušť.“

„To jistě. Má však desetkrát víc zkušeností než kdokoliv jiný, koho bychom tím snad mohli pověřit. Mám-li být upřímný, pouhý pobyt s ní v jedné místnosti nahání hrůzu. A víš, že mě jen tak něco nevyděsí.“

„Výborně. Udělej vše, co bude nezbytné, aby to klaplo. Už nás tlačí čas.“

„Já vím.“